

A szegedi középosztály küzdelme a drágasággal.

Társadalmunk minden osztályát súlyosan érinti a háboru alatt a megélhetés kérdése. De legnehezebben küzd e kérdéssel az a társadalmi osztály, mely ma a magyar kultur-élet bázisát képezi, az ugynevezett művelt középosztály, melynek tulnyomó részét Magyarországon a köz- és magánintézetek, hivatalok, tisztviselői, hivatalnokai áll. Ezt a társadalmi osztályt, melyre amnyi kötelezettség hárul a magyar kultúra érdekében, minden város megszerezni, magának megteremteni főfeladatának tekintette. Így cselekedett Szeged is, hogy kevés kereskedéssel vagy iparral foglalkozó, de inkább közén, kis, de tulnyomólag apró birtokok tulajdonosaiból és azok művelésével foglalkozó elemiből álló lakossága közé a köz- és magánhivatalok személyzetét telepítse.

Versenyre kelt más városok ugyanezen törekvésével szemben s a kormányok Szeged vitális érdekének tekintették ezt úgy a multban, valamint csak négy évvel ezelőtt is, mikor a magyar királyi államvasutak bevételi ellenőrségét nagyrészen a már évtizedekkel ezelőtt ide telepített magyar országos vasuti központi leszámoló hivatal keretébe illesztve, Szegedre helyezték. Ma Szeged a bírósági forumok, tanintézetek, a posta és különösen a magyar államvasutak révén egy hivatalnok várossá fejelett ezen társadalmi osztály révén a legszebb kulturális fejlődésben.

A legelemibb feladatának kellene tekintenie a városnak ennél fogva azt, hogy most iparkodjék ezen társadalmi osztály érdekét szolgálni, most, midőn annak a haza és a város iránti kötelezettségének teljesítése oly súlyos, — mikor minden munkaerejét és idejét a megélhetés megszerzésére kell fordítania. A megélhetést, az élelem megszerzésének lehetővé tételét várja e társadalmi osztály a várostól, de ezen irányban határozott intézkedések nincsenek, tervekről nem hallanak, rendszeres munkát ebben az irányban nem látunk, pedig e téren van elég szak-képzettséggel bíró ember a város vezető köreiben és hatóságában. Első szempont, amit figyelembe kell venni a városnak az élelmezésről való intézkedéseiben az, hogy itt egy hivatalnok-városról van szó és ennek a társadalmi osztály anyagi helyzetének szem előtt tartásával kell meghozni intézkedéseit.

Elsősorban az élelmiszerek maximálásánál föltétlenül ezen szempont legyen irányadó, nehogy előálljon a mai helyzet, hogy mondjuk ezer államvasuti tisztviselő közül kilencszáznak napi élelemre szolgáló jövedelme csak 2 drb. tojás és 2 kg. burgonya hatóságilag megállapított árának hétszerezését adja ki. Nincs is szükség több példára, nem említjük a baromfi és más cikkek maximált árait, de kétségtelen, hogy az élelmezés legfontosabb kérdésénél az élelmiszerárak maximálásával azon tény, hogy Szeged piacán fix, nagyon kimért fizetési tisztviselők a vásárlók, illetékes körök részéről kellő figyelembe nem vétetett. Ennek a körülménynek figyelembe vétele a város részéről az élelmezés kérdésére első szempont kell hogy legyen.

Dr. a. d.

Jön!

Jön!

A
9

ujju ember.

Jön!

Jön!

A szegedi közönség és az ármakszimálás.

— Harctéri tudósítás a piacról. —

(Saját tudósítónktól.) Mikor még kibontakozóban volt a drágaság, súlyos kritika hangzott el mindenfelől a termelők és a piaci árusok ellen. Az élelmiszerek árai abban az időben ugyszólván napról-napra emelkedtek és a közönség tehetetlenül állott az árdrágítókkal és az élelmiszer puszorásokkal szemben. A kormány és a hatóságok attól a céltól vezérelve, hogy gátat vessenek az anomáliáknak, makszimálták az életszükségleti cikkek árait és ezzel automatikusan kellett volna megszűnni a további drágulásnak.

Ha mostan, karácsony előtt, végigjárjuk a szegedi piacokat, nem minden keserűség nélkül állapíthatjuk meg, hogy a makszimálás és a kihágási bíró szigorú ítélkezései dacára, minden fontos élelmiszer ára jóval magasabb, mint a hivatalosan előírt makszimális ár. Ez magával hozza természetesen azt is, hogy makszimális áron semmiféle élelmiszert nem lehet venni, ha csak véletlenül egy rendőr nem hallgatja végig az alkudozást, de sajnos, az ilyen véletlen, vagy ritkaság.

Ennek az újabb visszás állapotnak most már nemcsak a termelők és az árusok, hanem a vásárló közönség, főleg a közönség az okozója. A közönség szoktatja rá a kofákat, hogy magasabb árat követeljenek és mindjárt azzal vezetik be az alkut:

— Hogy ez a szép liba, néni? Én megveszem drágában is, mint a makszimális ára.

Az csak világos, hogy a szerény szegedi kofa erre nem így válaszol:

— Már csak leltem én a makszimális áron adom és többet nem fogadok el a viláért sem.

Ha akad véletlenül olyan vásárló, akinek nem áll módjában ráigérni a makszimális árra, azt szigorúan leintik. Mig az illető elmegy a rendőrért, addig gyorsan megveszi a ráigérő a portékát és odébb áll vele. Emiatt aztán napirenden vannak a piacon a botrányos jelenetek. Szerda délelőtt három piaci verekedés is volt. Az egyik affér a tej miatt történt. Tej tudvalevőleg csak nagyon kis mennyiségben kerül a piacra; ezt tehát úgy adják el a kofák, ahogy nekik tetszik. Egy tejes-kofát valósággal megrohantak a vásárlók. Ott állt előtte két kanna is, mégis azt mondta:

— Nincs eladni való tejem.

Erre a tömegeből kivált egy kalapos nacesága, félrehívta a kofát, suttogtak egy darabig, aztán a kofa szó nélkül kimért neki egy nagy üvegbe két liter tejet. Az asszony kezébe csuszattatta a pénzt és el akart menni. Erre azonban már véget ért a többiek béke-türese. A legnagyobb egyetértésben, mintha összebeszéltek volna, nekiestek a kalapos naceságának, aki a tejet vásárolta, először kiütötték kezéből a tejes üveget, az üveg szét-tört, a drága tej kifolyt; aztán leütötték a fejéről a még drágább kalapot, alaposan megtépázták, a kofa kannáit feldütyítették és azzal gyorsan eltávoztak.

A másik eset épen egy liba miatt történt. A libára egy szegény asszony alkudozott. Mire odajött egy selyemkendős asszonyság. A szegény asszony, azt mondta:

— Megveszem a libát, csak mérjék le, hány kiló és kifizetem a makszimális árat.